

დანიელის წიგნი — ნომერი ასი

რწმენით გამართლებისათვის მიმდინარე ბრძოლა: პროტესტანტიზმში
განდგომილების ისტორიული ანალიზი

Jeff Pippenger

2024-02-29

1888 წლის ამბოხების დროს უხუცეს ჯოუნსისა და ვაგონერის მიერ მოტანილი უწყება იყო რწმენით გამართლების უწყება ჭეშმარიტებით. განდგომილი პროტესტანტიზმი ამტკიცებს, რომ ქრისტეს მიერ ჯვარზე სიკვდილით მონიჭებული გამართლება ადამიანს თავის ცოდვებში ფარავს, მაგრამ რომ მისი სისხლი სინამდვილეში არ შლის მის ცოდვებს. ეს ცრუ მოძღვრება ცოდვის მოცილებას მეორე მოსვლას უკავშირებს, როდესაც ცოდვილნი შემდეგ თითქოს ჯადოსნურად გარდაიქმნებიან. განდგომილი პროტესტანტიზმი და, ოფიციალურად 1957 წლიდან, ლაოდისკიური ადვენტიზმი, ამტკიცებენ, რომ ქრისტე მხოლოდ ჩვენი შემცვლელია, მაგრამ არა ჩვენი მაგალითი. 1888 წლამდე ერთი წლით ადრე და უაითმა დაწერა შემდეგი.

„ახალ გულს მოგცემთ და ახალ სულს ჩავდებ თქვენში.“ მთელი გულით მწამს, რომ ღვთის სული წუთისოფლიდან იხსნება, და ისინი, რომელთაც დიდი ნათელი და შესაძლებლობები ჰქონდათ და ისინი არ გამოიყენეს, პირველნი დარჩებიან მიტოვებულნი. მათ განიდევენ ღვთის სული. სატანის ახლანდელმა მოქმედებამ, როცა იგი მოქმედებს გულებზე, ეკლესიებსა და ერებზე, უნდა შეაძრწუნოს წინასწარმეტყველების ყოველი შემსწავლელი. დასასრული ახლოს არის. აღდგენენ ჩვენი ეკლესიები. დაე, ღვთის მომაცვეელი ძალა განცდილ იქნეს ცალკეული წევრების გულში, და მაშინ ვიხილავთ ღვთის სულის ღრმა მოძრაობას. ცოდვის უბრალო მიტევება არ არის იესოს სიკვდილის ერთადერთი შედეგი. მან უსასრულო მსხვერპლი გაიღო არა მხოლოდ იმისათვის, რომ ცოდვა მოშორებულიყო, არამედ იმისთვისაც, რომ ადამიანური ბუნება აღდგენილიყო, ხელახლა დამშვენებულიყო, თავისი ნანგრევებიდან ხელახლა აღმართულიყო და ღვთის წინაშე ყოფნისათვის შესაფერისი გამხდარიყო....

„ქრისტე არის ის კიბე, რომელიც იაკობმა იხილა, რომლის საფუძველი მიწაზე იდგა და რომლის უმაღლესი საფეხური ზეცათა უმაღლეს სიმაღლეებს სწვდებოდა. ეს ცხადყოფს ხსნის დადგენილ გზას. ჩვენ ამ კიბის საფეხურებს საფეხურებად უნდა ავუყვებთ. თუ რომელიმე ჩვენგანი საბოლოოდ გადარჩება, ეს იქნება მხოლოდ იმით, რომ იესოს მიეკვრება, როგორც კიბის საფეხურებს. ქრისტე მორწმუნისთვის გახდა სიბრძნედ და სიმართლედ, განწმედად და გამოსყიდვად....“

„იქნება ზოგი საშინელი დაცემა მათ შორის, რომელთაც ჰგონიათ, რომ მტკიცედ დგანან, რადგან ჭეშმარიტება აქვთ; მაგრამ არ აქვთ იგი ისე, როგორც ის იესოშია. ერთმა წამმა დაუდევრობამ შეიძლება სული ჩაუძიროს გამოუსწორებელ დაღუპვაში. ერთი ცოდვა მეორეს იწვევს, მეორე კი გზას უმზადებს მესამეს და ასე შემდეგ. ჩვენ, როგორც ღვთის ერთგული მაცნეები, განუწყვეტლივ უნდა შევევედროთ მას, რომ თავისი ძალით დაგვიცვას. თუ მოვალეობისგან თუნდაც

ერთი გოჯით გადავუხვევთ, საფრთხე გვემუქრება, რომ ცოდვის გზას გავყვეთ, რომელიც დაღუპვით სრულდება. თითოეული ჩვენგანისთვის არის იმედი, მაგრამ მხოლოდ ერთი გზით — ქრისტესთან მტკიცედ მიჯაჭვულობით და მთელი ძალისხმევის დამაბვით, რათა მისი ხასიათის სრულყოფილებას მივაღწიოთ.

„ეს ზედმეტად ტკბილი რელიგია, რომელიც ცოდვას უმნიშვნელოდ მიიჩნევს და განუწყვეტლივ ცოდვილის მიმართ ღვთის სიყვარულზე ამკვიდრებს ყურადღებას, ცოდვილს აქეზებს ირწმუნოს, რომ ღმერთი იხსნის მას მაშინაც, როცა იგი კვლავაც ცოდვაში რჩება და იცის, რომ ეს ცოდვაა. ასე იქცევა მრავალი, ვინც აცხადებს, რომ აწმყო ჭეშმარიტება სწამს. ჭეშმარიტება მათი ცხოვრებისგან განცალკევებულია, და სწორედ ამიტომ აღარ აქვს მას მეტი ძალა, რომ ამხილოს და მოაქციოს სული. საჭიროა ყოველი ნერვის, სულისა და კუნთის უკიდურესი დამაბვა, რათა მიეტოვოს სამყარო, მისი ჩვეულებები, მისი ქცევები და მისი მოდელები...“

„თუ ცოდვას მოიშორებთ და ცოცხალ რწმენას განახორციელებთ, ზეციური კურთხევების სიმდიდრე თქვენი იქნება.“ Selected Messages, წიგნი 3, 155.

განდგომილი პროტესტანტიზმის ცრუ „ტკბილ-ტკბილი რელიგია“ ადვენტიზმის მეოთხე თაობის დასაწყისში, 1957 წელს, ოფიციალურ დოქტრინად დამკვიდრდა. მან გაამოიტანა გამართლების ისეთი განსაზღვრება, რომელიც „ამხნევებს ცოდვილს, ირწმუნოს, რომ ღმერთი იხსნის მას მაშინაც, როცა იგი ცოდვაში განაგრძობს ყოფნას.“ ჯვარი ასწავლის, რომ „ცოდვის მიტევება იესოს სიკვდილის ერთადერთი შედეგი არ არის,“ რადგან „მან უსაზღვრო მსხვერპლი გაიღო არა მხოლოდ იმისათვის, რომ ცოდვა მოცილებულიყო, არამედ იმისთვისაც, რომ ადამიანური ბუნება აღდგენილიყო, კვლავ დამშვენებულიყო, თავისი ნაწარგებებიდან აღშენებულიყო და ღვთის თანდასწრებისთვის შესაფერისი გამხდარიყო.“

1957 წლის ამბოხება ცხადყოფს, რომ ამბოხების თესლმა, რომელიც 1863 წელს დაითესა და შემდგომ 1888 წელს აღმოცენდა, და რომელსაც ამის შემდეგ რწყავდა ყალბი უწყება, წარმოდგენილი 1919 წელს გამოცემული წიგნით (The Doctrine of Christ), საბოლოოდ გამოიღო ნაყოფი ღია განცხადების სახით, რომ თავდაპირველი „მართალთა რწმენა“, წარმოდგენილი აბაკუმის ორი დაფით, ახლა უკვე გაუქმებული იყო და შეცვლილი იყო „რწმენით გამართლების“ იმ დამახინჯებული განსაზღვრებით, რომელიც განდგომილ პროტესტანტიზმში არსებობს. ურჩი წინასწარმეტყველი იუდადან დაბრუნდა დამცინავთა საკრებულოში და ჭამა ბეთელის ცრუ წინასწარმეტყველთან ერთად.

ლაოდიკიის ეკლესიისადმი მიმართული უწყება, რომელიც პირველად მილერიტების მოძრაობას 1856 წელს წარედგინა, ხოლო შემდეგ კვლავ ლაოდიკიის ეკლესიას 1888 წელს, ყოველ ნაბიჯზე უარყოფილ იქნა. ჯოუნსისა და უაგონერის ეს უწყება, რომელიც დის უაიტის თანახმად იყო როგორც ლაოდიკიისადმი მიმართული უწყება, ისე რწმენით გამართლების უწყებაც, უარყოფილ იქნა იმ წინაპირობით, რომ ურჩნი, რომლებიც მას უარყოფდნენ, სინამდვილეში ძველ სამანებს იცავდნენ! სამანები, რომელთაც ისინი იცავდნენ, იყო მათი საკუთარი ადამიანური ნაგებობის საფუძველი, რომელიც ქვიშაზეა აშენებული.

1888 წელს ჯონსისა და უაგონერის მიერ წარმოდგენილი „რწმენით გამართლების“ უწყება მოიცავდა ჭეშმარიტი სახარების იმ ფაქტს, რომელიც ცხადყოფს, რომ ისინი, ვინც გამართლებულნი არიან, განწმედნი არიან. იგი ხაზს უსვამდა, რომ გამართლება ნიშნავდა „ნამდვილად“ წმიდად ქმნას და არა უბრალოდ კანონიერად „გამოცხადებას“ წმიდად. ჯონსისა და უაგონერის უწყება, რომელიც დაი უაიტმა დაადგინა, რომ მას 1888 წლის აჯანყებამდე მრავალი წლის განმავლობაში ქადაგებდა, ცხადყოფს, რომ როდესაც გამართლება შერაცხულია, განწმედაც იმავდროულად არის მინიჭებული.

სხვაგვარად ვერ იქნება, რადგან როგორც გამართლება, ისე განწმედა მორწმუნეში აღსრულებს სულიწმიდის თანდასწრებით. გამართლება და განწმედა უბრალოდ ორი სიტყვაა, რომლებიც აღწერს ერთი საქმის ორ ელემენტს, რომელიც მორწმუნეში სრულდება სულიწმიდის თანდასწრებით.

ეს იყო სწორედ მოსეს ის უწყება, რომელიც კორახის ამბოხებულებმა უარყვეს; იგი კვლავ უარყვეს 1856 წელს, შემდეგ კვლავ 1888 წელს, და შემდეგ 1957 წელს საჯაროდ განამტკიცეს, როგორც ლაოდიკეელი ადვენტიზმის ხსნის თეოლოგია. განუწყვეტელმა აჯანყებამ დაღალა ღმერთი, რადგან ხალხი ამბობდა: „ყველა, ვინც ბოროტებას სჩადის, კეთილია უფლის თვალში და იგი მათში ჰპოვებს სიამოვნებას; ან, სად არის სამართლის ღმერთი?“

ისინი ამბობდნენ: „ვინც სცოდავენ, ქრისტეს სისხლით მართლდებიან, და ღმერთს ისინი სათნოდ მიაჩნია, თუმცა კი ცოდვაში განაგრძობენ ყოფნას.“ ეს არის ის სულიერი საცდური, რომელიც ლაოდიკეისადმი მიმართული უწყებით არის წარმოდგენილი (მსჯავრდებული ხალხი), რადგან, მიუხედავად იმისა, რომ ქრისტე ლაოდიკეელებს უწოდებს „საბრალო, და უბადრუკ, და ღარიბ, და ბრმა, და შიშველ“, მათ ჰგონიათ, რომ არიან „მდიდარნი, და ქონებით გამრავლებულნი, და არაფერი გვჭირდება.“ და ამ მდგომარეობაში ისინი სინამდვილეში უფლის პირიდან ამონთხევის ზღვარზე იმყოფებიან.

მილერიტული ისტორიის იმ ერთგულებმა, რომლებმაც 1844 წლის პირველი იმედგაცრუების გამოცდილებაში დაითმინეს — როგორც ეს წარმოდგენილია იერემიას წიგნის მეთხუთმეტე თავში, მეთხუთმეტე-მეოცე პირველ მუხლებში —, როგორც ტაძრის ერთგულმა მშენებლებმა, რომელთაც აღთქმული ჰქონდათ, რომ თუ ისინი არ დაუბრუნდებოდნენ „მაცინართა საკრებულოს“, გახდებოდნენ ღვთის „ბაგე“, მაინც დაუბრუნდნენ „მაცინართა საკრებულოს“ (წარმოდგენილს ბეთელის ცრუ წინასწარმეტყველით) და ლაოდიკეელებად გარდაიქმნენ, ღვთის ბაგიდან გადმონთხევის პირას მდგომნი, და ეს არ იცინა.

ლაოდიკიური ადვენტიზმის მდგომარეობა 2001 წლის 11 სექტემბერს წინასახეობრივად იყო ნაჩვენები პროტესტანტების მდგომარეობით 1840 წლის 11 აგვისტოს. ეს ორი ისტორია წინასახეობრივად იყო წარმოდგენილი მოჩხუბარი იუდეველებით, როდესაც ქრისტეს ნათლისღებისას სულიწმიდა გადმოვიდა. ამ სამი ისტორიიდან თითოეულში ადრე რჩეული ხალხი გვერდს აუვლიდათ და ახლაც ამ

პროცესში არიან. აღთქმის მაცნე, იოანე ნათლისმცემლის დროს, უნდა შესულიყო აღთქმაში მათთან, რომელთაც პეტრე „რჩეულ მოდგმად“ მოიხსენიებს.

ხოლო თქვენ ხართ რჩეული მოდგმა, სამეფო მღვდელობა, წმიდა ერი, გამორჩეული ხალხი, რათა აუწყოთ ქება იმისა, ვინც სიბნელიდან მოგიწოდათ თავის საკვირველ ნათელში; თქვენ, რომელნიც ოდესღაც ხალხი არ იყავით, ახლა კი ღვთის ხალხი ხართ; რომელთაც არ გქონდათ მიღებული წყალობა, ახლა კი მიიღეთ წყალობა. 1 პეტრე 2:9, 10.

პეტრე განსაზღვრავდა თავისი დროის ახალ რჩეულ ხალხს, რომელიც მაშინ ქრისტიანული ეკლესია იყო. ისინი არჩეულ იქნენ როგორც „რჩეული მოდგმა“ იმ პერიოდში, როდესაც ქრისტეც და იოანე ნათლისმცემელიც უწინდელ რჩეულ ხალხს „გველგესლათა მოდგმად“ მოიხსენიებდნენ.

გველგესლათა მოდგმავ, როგორ შეგიძლიათ, ბოროტნი რომ ხართ, კეთილი ილაპარაკოთ? რადგან გულის სავსებიდან პირი მეტყველებს. მათე 12:34.

მოცილებული თაობა არის „იქედნეთა თაობა“, რაც სატანის სიმბოლოა — ბიბლიური წინასწარმეტყველების ქვეწარმავლისა. მოცილებულ თაობას გამოვესო თავისი გამოსაცდელი დროის სასმისი, და ოთხი თაობის განმავლობაში ისინი იქედნეს ხასიათში დამკვიდრდნენ. მათ მეძავის შუბლი განივითარეს. ამიტომ არის, რომ ეზეკიელის მერვე თავში მოხსენიებული ოცდახუთი უხუცესი კაცი მზად არის თავყვანი სცეს მზეს. მათ პაპობის ხასიათი ჩამოიყალიბეს.

„მესამე ანგელოზის უწყება გაეგზავნა ქვეყანას, რათა გააფრთხილოს ადამიანები, არ მიიღონ მხეცის ან მისი ხატის ნიშანი თავიანთ შუბლზე ან თავიანთ ხელზე. ამ ნიშნის მიღება ნიშნავს იმავე გადაწყვეტილებამდე მისვლას, რაც მხეცმა მიიღო, და იმავე იდეების ქადაგებას, ღვთის სიტყვის პირდაპირ წინააღმდეგობაში.“ Review and Herald, July 13, 1897.

მხეცის ნიშანი არის ცოდვის კაცის ნიშანი, რომელიც რომის პაპია და სატანის მიწიერი წარმომადგენელი. მხეცთან ერთსა და იმავე აზრამდე მოსვლა ნიშნავს იმავე აზრამდე მოსვლას, როგორამდეც სატანაა მისული, რომელიც გველგესლად არის სიმბოლურად წარმოდგენილი.

„ამქვეყნიური სარგებლისა და პატივის უზრუნველსაყოფად, ეკლესია მიყვანილ იქნა მიწიერ დიდებულთა კეთილგანწყობისა და მხარდაჭერის მიუხედავად; და ამგვარად, ქრისტეს უარყოფის შემდეგ, იგი დაყოლიებულ იქნა სატანის წარმომადგენლისთვის — რომის ეპისკოპოსისთვის — ერთგულების მისაცემად.“ The Great Controversy, 50.

ყოფილი რჩეული ხალხის უკანასკნელ თაობაში მათი ხასიათი სატანის ხასიათს ირეკლავს. „რჩეული თაობა“, რომელიც უწინ ღვთის ხალხი არ იყო, რჩეულად იქცევა გამოცდის, განწმედისა და გასუფთავების პროცესის მეშვეობით. ისინი, ვინც გამოცდის პროცესს გაივლიან, რჩეულნი არიან, რათა ღმერთთან აღთქმით ურთიერთობაში იყვნენ. უფალმა აღთქმა დადო ქრისტიანულ ეკლესიასთან, შემდეგ კვლავ

მილერიტულ ადვენტიზმთან, და ამას კვლავ აკეთებს ას ორმოცდაოთხ ათასთან.

როდესაც უფალი აღთქმაში შედის ღვთის ახლად არჩეულ ხალხთან (რომელნიც წინათ ღვთის ხალხი არ იყვნენ), იგი მათთან მოდის როგორც აღთქმის მაცნე. მაღაქიას მესამე თავის აღმსრულებელ სამივე ისტორიაში არის მაცნე, რომელიც აღთქმის მაცნეს გზას უმზადებს. პირველი მაცნე იყო იოანე ნათლისმცემელი, რომელიც წინასახედ წარმოადგენდა მეორე და მესამე მაცნეს. მეორე მაცნე იყო უილიამ მილერი. იოანე ნათლისმცემლისა და უილიამ მილერის წინასწარმეტყველური მახასიათებლები ერთად ადგენს იმ მაცნის მახასიათებლებს, რომელიც გზას უმზადებს აღთქმის მაცნეს, რათა იგი მოვიდეს და აღთქმაში შევიდეს ას ორმოცდაოთხ ათასთან.

სამმა მაცნემ, რომლებიც გზას უმზადებენ ქრისტეს, აღთქმის მაცნეს, რათა მან უეცრად მოვიდეს თავის ტაძარში, ასახავენ საქმეს, რომელიც სრულდება საგამომძიებლო სამსჯავროს დროს და დასასრულს აღმსრულებელ სამსჯავროში პოულობს.

„ამ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში, ღმერთის აღთქმა მის მცნებათა დამცველ ხალხთან უნდა განახლდეს. „იმ დღეს აღთქმას დავუდებ მათ ველის მხეცებთან, ცის ფრინველებთან და მიწაზე მძრომელებთან; და მოვსპობ მშვილდს, მახვილსა და ომს ამ ქვეყანაზე, და უსაფრთხოდ დავაწვენ მათ. და დაგნიშნავ ჩემთვის სამუდამოდ; დიახ, დაგნიშნავ ჩემთვის სიმართლით, სამართლით, სიყვარულითა და წყალობით. დაგნიშნავ ჩემთვის ერთგულებით; და შეიცნობ უფალს.“

„და მოხდება იმ დღეს: შევისმენ, ამბობს უფალი, შევისმენ ცას, და ის შეისმენს მიწას; და მიწა შეისმენს პურს, ღვინოსა და ზეთს; და ისინი შეისმენენ იზრეელს. და დავთესავ მას ჩემთვის მიწაზე; და შევიწყალებ მას, ვისაც შეწყალება არ ჰქონდა მიღებული; და ვეტყვი მათ, ვინც ჩემი ერი არ იყო: შენ ჩემი ერი ხარ; და ისინი იტყვიან: შენ ჩემი ღმერთი ხარ.“ ოსია 2:14–23.

„იმ დღეს, ... ისრაელის ნატამალი და იაკობის სახლის გადარჩენილნი ... ჭეშმარიტებით დაეყრდნობიან უფალს, ისრაელის წმიდას.“ ესაია 10:20. „ყოველი ერიდან, და ტომიდან, და ენიდან, და ხალხიდან“ იქნებიან ისინი, ვინც სიხარულით გამოეხმაურებიან უწყებას: „გეშინოდეთ ღვთისა და მიეცით მას დიდება, რადგან მოვიდა მისი სამსჯავროს ჟამი.“ ისინი განუდგებიან ყოველ კერპს, რომელიც მათ ამ დედამიწას აბამს, და „თაყვანს სცემენ მას, რომელმაც შექმნა ცა და მიწა, ზღვა და წყარონი წყლისანი.“ ისინი გათავისუფლდებიან ყოველი შემბოჰავი კავშირისგან და წარდგებიან ქვეყნიერების წინაშე, როგორც ღვთის წყალობის ძეგლები. ყოველი ღვთიური მოთხოვნის მორჩილებაში, ანგელოზთა და კაცთა მიერ ცნობილნი იქნებიან როგორც ისინი, რომელნიც „იცავენ ღვთის მცნებებს და იესოს რწმენას.“ გამოცხადება 14:6–7, 12.

„აჰა, მოდიან დღეები, ამბობს უფალი, როცა მხვნელი დაეწევა მომკალს, და ყურძნის მწურავი — თესლის მთესველს; და მთები დაღვრის ტკბილ ღვინოს, და ყველა ბორცვი დადნება. და დავაბრუნებ [შევაბრუნებ] ჩემი ერის, ისრაელის, ტყვეობას, და ისინი ააშენებენ გაპარტახებულ ქალაქებს და იცხოვრებენ მათში; გააშენებენ ვენახებს და შესვამენ მათ ღვინოს; გააკეთებენ აგრეთვე ბაღებს და შეჭამენ მათ

ნაყოფს. და დავნერგავ მათ თავიანთ მიწაზე, და აღარასოდეს აღმოიფხვრებიან თავიანთი მიწიდან, რომელიც მივეცი მათ, ამბობს უფალი, შენი ღმერთი. ამოსი 9:13–15.“ Review and Herald, February 26, 1914.

მალაქიას მესამე თავი აღსრულდა ქრისტეს დროს და მილერიტთა დროს, და ეს ორი ისტორია განსაზღვრავს მის აღსრულებას უკანასკნელ დღეებში. და უაიტი მალაქიას მესამე თავის აღსრულებას ქრისტეს მიერ ტაძრის განწმედის საქმესთან ათანაბრებს.

„ტაძრის განწმედისას წუთისოფლის მყიდველებისა და გამყიდველებისგან, იესომ გამოაცხადა თავისი მისია — განწმინდა გული ცოდვის შებილწვისაგან, მიწიერი სურვილებისაგან, ეგოისტური ვნებებისაგან, ბოროტი ჩვევებისაგან, რომლებიც სულს ხრწნიან. მალაქია 3:1–3 ციტირებულია.“ ქრისტეს ცხოვრების სურვილი, 161.

ქრისტეს მიერ ტაძრის განწმედა წარმოადგენდა მის საქმეს მონანიე ცოდვილის გულის განწმედისა. ადამიანთა შორის თავისი მსახურების განმავლობაში მან ორჯერ განწმიდა მიწიერი ტაძარი.

წინასწარმეტყველი ამბობს: „ვიხილე სხვა ანგელოზი, ჩამომავალი ზეციდან, რომელსაც დიდი ძალაუფლება ჰქონდა; და დედამიწა განათდა მისი დიდებით. და ძლიერად შეჰღალადა ძლიერი ხმით და თქვა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი და გახდა ეშმაკთა სამყოფელი“ (გამოცხადება 18:1, 2). ეს არის იგივე უწყება, რომელიც მეორე ანგელოზმა გადასცა. ბაბილონი დაეცა, „რადგანაც მან ყველა ერს ასვა მისი სიძვის რისხვის ღვინო“ (გამოცხადება 14:8). რა არის ეს ღვინო? — მისი ცრუ მოძღვრებანი. მან მსოფლიოს მისცა ცრუ შაბათი მეოთხე მცნების შაბათის ნაცვლად და გაიმეორა ის სიცრუე, რომელიც სატანამ პირველად უთხრა ევას ედემში — სულის ბუნებრივი უკვდავება. მრავალი მონათესავე ცდომილება მან გაავრცელა შორს და ფართოდ, „ადამიანთა მცნებებს მოძღვრებად ასწავლიან“ (მათე 15:9).

„როდესაც იესომ თავისი საჯარო მსახურება დაიწყო, მან ტაძარი მის საკრილეგიურ შებილწვისაგან განწმინდა. მისი მსახურების უკანასკნელ მოქმედებათა შორის იყო ტაძრის მეორედ განწმენდა. ასევე, ქვეყნის გასაფრთხილებლად აღსრულებულ უკანასკნელ საქმეში ეკლესიებისადმი ორი გამორჩეული მოწოდებაა მიმართული. მეორე ანგელოზის უწყებაა: „დაეცა, დაეცა ბაბილონი, ის დიდი ქალაქი, რადგან თავისი სიძვის რისხვის ღვინო ყველა ხალხს ასვა“ (გამოცხადება 14:8). ხოლო მესამე ანგელოზის უწყების ძლიერ ძახილში ზეციდან ისმის ხმა, რომელიც ამბობს: „გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო, რათა არ ეზიაროთ მის ცოდვებს და არ მიიღოთ მისი წყლულებისაგან. რადგან მისი ცოდვები ცას მისწვდა და ღმერთმა გაიხსენა მისი ურჯულოებანი“ (გამოცხადება 18:4, 5).“ Selected Messages, book 2, 118.

მალაქიას მესამე თავის აღსრულებაში იოანე ნათლისმცემელი იყო ის მაცნე, რომელმაც გზა მოუშადა იესოს, რათა იგი, როგორც აღთქმის მაცნე, მოულოდნელად მოსულიყო თავის ტაძარში და ორჯერ განეწმინდა იგი. თავისი სამწელიწად-ნახევრიანი მსახურების განმავლობაში მან ტაძარი განწმინდა თავისი მსახურების დასაწყისში და დასასრულში, რითაც გამოავლინა, რომ განწმედის საქმეს აქვს დასაბამი, რომელიც წარმოადგენს დასასრულს. იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით წარმოაჩენს, და მისი, როგორც აღფასა და ომეგას, მსახურებასთან თანხმობაში, ეს

სამწელიწად-ნახევარი დაიწყო და დასრულდა ტაძრის განწმენდით.

სამ-ნახევარი წლის დასასრულს მან დაღვარა სისხლი, რომელმაც დაამტკიცა აღთქმა, რითაც აღსრულდა დანიელის მეცხრე თავის წინასწარმეტყველება, რომ იგი მრავალთან დაადასტურებდა აღთქმას ერთი შვიდეულის განმავლობაში, რომლის შუაგულშიც იგი მოიკვეთებოდა.

და სამოცდათორმეტი კვირის შემდეგ მესია მოიკვეთება, მაგრამ არა თავისთვის; და მომავალი მთავრის ხალხი დააქცევს ქალაქსა და საწმიდარს; და მისი დასასრული იქნება წარღვნით, და ომის დასასრულამდე განადგურებანი განისაზღვრა. და ერთ კვირაში მრავალთან აღთქმას დაამტკიცებს; და კვირის შუაში მსხვერპლსა და შესაწირავს გააუქმებს, და სისამაგლეთა გავრცელების გამო მას გაუდაბურებულად აქცევს, ვიდრე აღსასრულამდე; და რაც განისაზღვრა, გადმოიღვრება გაუდაბურებულზე. დანიელი 9:26, 27.

ჩვენ ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„გვერდი გვერდზე შეიძლება დაწერილიყო ამ საკითხებთან დაკავშირებით. მთელი კონფერენციები ერთნაირი გარყვნილი პრინციპებით იჟღინთება. „რადგან მის მდიდარნი ძალადობით არიან აღვსილნი, და მის მცხოვრებთა პირი სიცრუეს ამბობს, და მათი ენა მზაკვრულია მათ ბაგეებში.“ უფალი იმოქმედებს თავისი ეკლესიის განსაწმედად. ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ, უფალი მზად არის მოიქცეს და დაამხოთ ის დაწესებულებები, რომლებიც მისი სახელით იწოდებიან.“

„ზუსტად რამდენად მალე დაიწყება ეს განმწმედი პროცესი, ვერ ვიტყვი, მაგრამ იგი დიდხანს არ გადაიდება. ის, ვისაც ნიჩაბი ხელში უპყრია, განწმენდს თავის ტაძარს მისი ზნეობრივი შებილწულებისაგან. იგი საფუძვლიანად გაწმენდს თავის კალოს. ღმერთს დავა აქვს ყველასთან, ვინც უმცირეს უსამართლობასაც კი სჩადის; რადგან ამით ისინი უარყოფენ ღვთის ავტორიტეტს და საფრთხეში აგდებენ თავიანთ წილს შერიგებაში, იმ გამოსყიდვაში, რომლის აღსრულებაც ქრისტემ იკისრა ადამის ყოველი ძისა და ასულისათვის. ღირს კი, აირჩიოთ გზა, რომელიც ღმერთს სძაგს? ღირს კი, თქვენს საცეცხლურებზე უცხო ცეცხლი დაანთოთ ღმერთის წინაშე შესაწირავად და თქვათ, რომ ამას არავითარი მნიშვნელობა არა აქვს?“

„ღვთის განზრახვის თანახმად არ ყოფილა, რომ ამდენი რამ ბატლ-კრიკზე ყოფილიყო თავმოყრილი. ახლა არსებობს მდგომარეობა, რომელიც წინასწარ იყო ნაჩვენები ჩემთვის, როგორც გაფრთხილება. ამ წარმოჩენილ სურათზე გული მტკივა. უფალმა გაფრთხილებები მისცა, რათა აღეკვეთა საქმეთა ეს დამრღვეველი მდგომარეობა, მაგრამ მათ ყური არ ათხოვეს. „თქვენა ხართ მარილი ქვეყნისა; ხოლო თუ მარილმა ძალა დაკარგა, რაღათი დამარილდეს? იგი ამის შემდეგ აღარაფრად ვარგა, თუ არა იმისათვის, რომ გადაიყაროს და ადამიანთა მიერ გათელილ იქნეს.“

„მე მოვუწოდებ ჩემს ძმებს, გამოიღვიძონ. თუ ცვლილება სწრაფად არ მოხდება, მე იძულებული ვიქნები, ხალხს ფაქტები გავაცნო; რადგან ეს მდგომარეობა უნდა შეიცვალოს; მოუქცევარი ადამიანები აღარ უნდა იყვნენ მმართველებად და ხელმძღვანელებად ასეთ მნიშვნელოვან და წმინდა საქმეში. დავითთან ერთად ჩვენ

იძულებულნი ვართ ვთქვათ: ‘ჟამია, უფალო, იმოქმედო, რადგან მათ გააუქმეს შენი
რჯული.’“ Special Testimonies, 30, 31.